

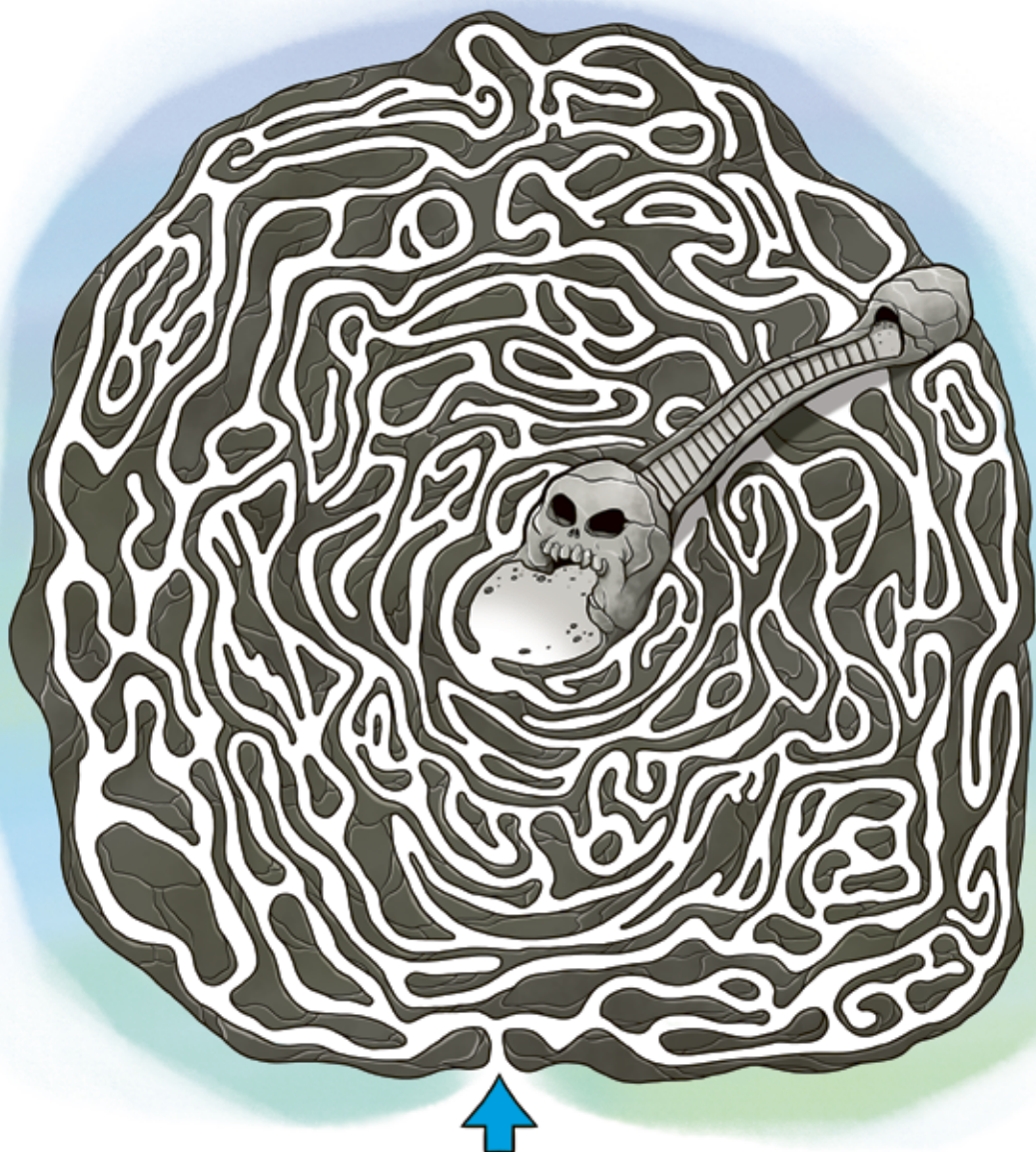
Kong King

Ondertussen is Roos een stuk verder het Labyrint in gelopen. In ieder geval voor haar gevoel. Opeens komt ze op een plek die ze herkent. Hier ben ik al een keer geweest, denkt ze. Volgens mij loop ik rondjes. Ze bedenkt dat ze op elke kruising iets moet neerzetten zodat ze weet welke weg ze al heeft gelopen. Zo gezegd, zo gedaan. Bij elke kruising legt ze een steen neer in de looprichting die ze heeft genomen. Zo moet ze wel door dit labyrint komen en zoeken naar de uitgang. Hopelijk kom ik geen Kong King of andere verrassingen tegen, denkt Roos.

Na weer een tijd gelopen te hebben komt Roos bij een kruising waar een steen de richting aangeeft die ze de ronde daarvoor gekozen heeft. Nu dus de andere kant op, denkt ze. Gelukkig is het geen dichte tunnel. Je kan door spleten heen naar buiten kijken. Sommige delen van het Labyrint hebben helemaal geen dak. Jammer genoeg zijn de wanden zo stijl dat je er niet uit kan klimmen.

Al een tijdje heeft Roos geen stenen meer gezien. Ik ben op de goede weg, denkt ze. Bij elke nieuwe kruising gaat ze steeds voorzichtig de bocht om. Eerst alleen even met haar hoofd om te zien wat er om de hoek is. Zo komt ze beetje bij beetje verder. Ze had al een vreemde lucht geroken maar die wordt steeds sterker. Ze moet nu toch wel in de buurt komen van het eindpunt?

Na weer een bocht hoort ze zacht geronk uit de gang komen.

Het lijkt haar opa wel, als die in zijn stoel een middagdutje doet. Aan de rechterkant is een opening in de wand. Daar komt het geluid vandaan. Roos kijkt heel voorzichtig om de hoek. Ze ziet een grote open plaats vol in het daglicht. Daarachter ligt een grote grot met een ingang die eruit ziet als een soort schedel.

Roos kan door de grot heen kijken en ziet achter de grot een stenen trap liggen. Dat moet de uitgang zijn! Daar moet ik zien te komen, denkt Roos. Dan kan ik wegkomen en snel op zoek gaan naar Storm en de anderen.

Ze hoort nog steeds het geronk. Nu niet meer zachtjes. Het klinkt alsof er een grote boom wordt doorgezaagd. Ze loopt op haar tenen langs de zijkant van de open plaats richting de grot. Wat het ook is dat zo ronkt, het moet een groot wezen zijn. Niet iedereen maakt zoveel geluid bij het slapen. Roos is een beetje bang maar ook erg benieuwd naar wat ze gaat zien. Ze steekt haar hoofd om de hoek. Er is weinig licht: ze ziet een grote donkere schaduw. Tegelijk met het geronk wordt de schaduw groter. Met het uitademen wordt de schaduw kleiner.

Het is echt een groot wezen. Zeker vijf keer zo groot als opa, denkt Roos. En opa is al niet klein. Gelukkig lijkt het wezen heel diep te slapen. Ze kijkt naar de trap, die maar 20 meter van haar vandaan is. Een klein sprintje en dan snel wegwezen hier. Als hij snurkt, zet ik het op een lopen, besluit ze. Dan hoort hij me niet. Ze ademt mee in het ritme van de schaduw. Nu, denkt ze en sprint voluit richting de trap.

Maar ze is nog niet goed op gang of ze struikelt over een slap hangend touwtje. Ze valt voorover op de grond. Wat ze niet weet, is dat het touwtje vast zit aan de vinger van het grote gedrocht. Door de ruk is hij wakker geworden en ziet Roos.

Die is snel opgestaan en wil verder rennen. Maar ze hoort dat het geronk is opgehouden. O jee, die is wakker. Ze blijft stijf van de spanning staan. Ze durft niet in de richting van het monster te kijken. Rustig blijven, denkt ze. Niet gaan rennen, dat kan ik toch niet winnen. Roos herinnert zich een filmpje waarbij werd geadviseerd om bij sommige wilde dieren juist niet weg te rennen maar om ze aan te kijken. Ze staat te trillen op haar benen. Maar besluit dan om zich rustig om te draaien. Ze probeert zo stoer mogelijk te kijken. In de schaduw ziet ze eerst een grote hand verschijnen. En dan een nieuwsgierig hoofd. Twee grote ogen kijken haar onderzoekend aan. Over het hoofd lopen twee grote kleurbanen. Een rode en een blauwe.

Ze kijken elkaar aan. Roos is verbaasd dat ze nu minder angst voelt. Dan opent het grote dier zijn mond. Hij krijst en roffelt met een hand op zijn borst. Roos blijft staan. In plaats van bang te zijn, vindt ze het ook wel grappig.

Ze glimlacht en begint dan zonder angst met hem te praten. "Hallo, ik ben Roos. Wie ben jij? Ben jij Kong King?"

Met grote verbazing kijkt hij naar Roos. "Waarom ren je niet weg? Ben je helemaal niet bang voor mij?"

“Moet ik bang zijn dan? Je ziet er best wel vriendelijk uit!” Dat is natuurlijk niet helemaal waar, denkt Roos, maar ik kan hem beter te vriend houden.

“Ik vriendelijk. Grappig? Dat heb ik nog nooit van iemand gehoord.”

“Vindt niemand jou vriendelijk? Dat is ook niet leuk. Heb je helemaal geen vrienden?” Roos ziet dat het blauwe gedeelte van zijn gezicht feller oplicht. Dat moet een goed teken zijn!

“Nee, niemand doet aardig tegen mij. Ze vinden mij eng en zijn altijd bang als ze me zien. Trouwens, ik ben inderdaad Kong King.” Hij steekt vriendelijk zijn hand uit. Die is net zo groot als Roos haar hele arm. “Zeg jij maar Kong. King hoeft voor mij niet.”

Roos pakt met haar hele hand een vinger vast en maakt een schuddende beweging. “Ik ben dus Roos, aangenaam kennis te maken. Ik ben een kennismeester van aarde en bezig aan een opdracht om Stulpenrijk te redden.”

“Zo toe maar. Stulpenrijk redden.” Kong glimlacht bij de zelfverzekerde uitstraling van Roos. “Maar wat doe je dan in mijn huis? Is dit een onderdeel van de opdracht?”

Roos vertelt het hele verhaal van haar ontvoering en dat ze nu op zoek moet naar haar sleutel en haar team kennismeesters.

“Ik moet snel terug naar het tempelplein. Daar kan ik beginnen

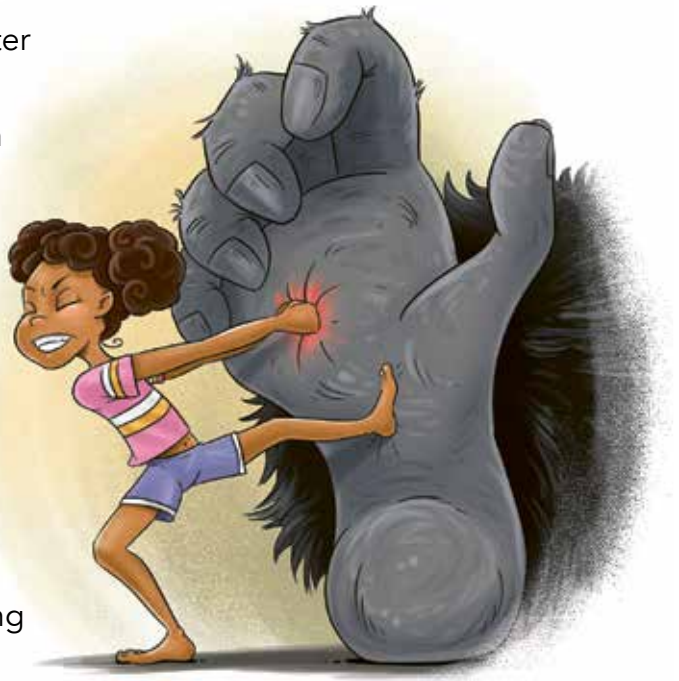
met zoeken. Alleen zit ik nog met die vervelende wolven die voor de ingang op mij zitten te wachten.”

“Ik kan je wel helpen hoor. Maar dan moet je mij eerst even helpen. Ik heb veel pijn onder mijn voet en kan niet goed lopen. Er zit iets in en ik krijg het er niet uit. Kan jij daar even naar kijken?” Nog voordat Roos reageert, duwt Kong zijn voet in haar richting. “Kan je wat zien?”

De voet is net zo groot als Roos. Met inderdaad een grote opgezwollen rode vlek. Ze bekijkt de vlek goed en ziet in het midden een splinter. Niet een splintertje. Het lijkt wel een tak van een boom.

“Ja, er zit een grote splinter in je voet. Het is helemaal ontstoken. Ik zal proberen om hem eruit te trekken. Dan moet de pijn gelijk over zijn.”

Roos probeert de splinter eruit te halen. Maar die zit diep. Te diep om goed beet te kunnen pakken. “Auw, auw, dat doet pijn,” schreeuwt Kong kleinzerig.

“Doet dit al pijn? Dappere vent ben jij,” grapt Roos en ze probeert gelijk nog een keer de splinter te pakken. “Helaas, er zit geen beweging in. Die zit echt diep in je voet.”

“Hoe kunnen we die er dan uitkrijgen? Ik kan bijna niet lopen.”

“Als jij met je vingers een beetje drukt om de splinter heen, dan moet die een beetje omhoog komen. Dan kan ik hem goed beetpakken en trekken. Is dat een goed plan?”

Kong twijfelt een beetje maar drukt met twee vingers naast de zere plek. Zijn gezicht vertrekt van de pijn.

“Ach, stel je niet aan. Nog iets harder drukken. De splinter komt er al iets uit. Ja, bijna.”

“Heb je hem al?”

“Ja, ja, ik heb hem nu goed beet.” Roos houdt met twee handen de splinter vast en zet allebei haar voeten tegen de voet van Kong aan. Ze hangt met volle kracht aan de splinter. Die komt langzaam maar zeker een beetje in beweging.

“Is die er nog niet uit?”

“Het eerste stukje wel. Nu nog even kracht zetten. Het gaat lukken. Zet je maar schrap. Dit kan wel pijn doen.”

Roos pakt de splinter nog een stuk lager beet en gaat er nog een keer volop aan hangen. Ze zet al haar kracht op haar benen. En opeens schiet het ding los. Roos ligt gelijk een meter verder op

de grond, met de vieze splinter nog in haar armen.

“Het is je gelukt. Goed gedaan Roos. Ik ben je voor eeuwig dankbaar.” Kong glimlacht van oor tot oor. Zijn blauwe vlek licht nu helemaal op.

“Graag gedaan, Kong!” Ze geeft hem een high five tegen zijn grote teen. “Kom, nu kijken of je mij kan helpen.”